

Er is geen begin

Natuurlijk was er geen begrafenis nadat Lillith was verdwenen. Er was geen lichaam om te begraven. De politie kwam langs om te informeren waar ze was gebleven. Ik weet niet wie hen op de hoogte had gesteld. Maar waarschijnlijk is het een van de gasten geweest, die ik had uitgenodigd om de herdenkingsbijeenkomst bij te wonen. De politie stelde allerlei vragen, maar ik kon er werkelijk niet een naar tevredenheid beantwoorden.

‘Wanneer is ze gestorven?’

‘Ze is niet gestorven, ze is weggegaan.’

‘Ze was ziek meneer, ze was niet in staat om weg te gaan.’

Ik haalde mijn schouders op.

‘Waar kan ze naar toe zijn gegaan?’

‘Naar haar familie.’

‘Voor zover wij weten zijn u en haar dochter haar enige familie.’

‘Dan heeft men u verkeerd ingelicht.’

‘Wanneer verwacht u haar terug?’

‘Ik weet niet wanneer ik haar weer zal ontmoeten.’ En daarna was ik niet meer in staat te praten. Uiteindelijk liet de politie mij met rust, maar ik denk niet dat ze Lillith’s dossier hebben gesloten.

Ik weet ook echt geen andere antwoorden dan die ik heb gegeven. Ik mis haar. En ik hoop dat ik haar spoedig weer tegenkom of naar haar toe kan gaan.

Lillith heb ik twee en dertig jaar geleden ontmoet. Ik zag haar lopen op straat. Ze bewoog alsof ze ieder moment kon gaan dansen. Ik volgde haar een boekwinkel binnen en keek hoe ze het ene na het andere boek oppakte en de kaft streelde voordat ze de bladzijden opensloeg.

Ze schrok op toen ik haar aansprak en ik denk dat het slechts haar verwarring was die haar 'ja' deed antwoorden op mijn vraag of ze bij me kwam eten. Ze keek me aan, bloosde en sloeg toen haar ogen neer. Vanaf dat moment ben ik van haar gaan houden. Lillith was toen dertig jaar. Ik kan haar moeilijk beschrijven. Ze had vele gezichten en, naar later bleek, vele namen. Ze vertelde dat ze net was teruggekomen van een lange reis die ze had gemaakt, maar ze wilde mij niet vertellen waar ze was geweest. Haar dochter Ilara was een half jaar oud. Een aanbiddelijk meisje met donkerbruine ogen en krullend zwart haar, die ik al snel als mijn eigen dochter ging beschouwen. Lillith beweerde dat ze niet wist wie de vader was, maar eerlijk gezegd heb ik dat, in ieder geval tot voor kort, nooit echt geloofd.

Van de ene op de andere dag werd Lillith oud. Jarenlang leek het alsof ze geen leeftijd had. Haar lichaam en gezicht vertoonden nauwelijks de veranderingen die men normaal gesproken ziet bij het ouder worden. Ze bleef lopen alsof ze danste en in haar ogen brandde het vuur. Een half jaar geleden veranderde dat plotseling. Haar gezicht vertoonde rimpels. Alhoewel haar gewicht niet

veranderde en ze nog steeds slank was, werd haar gang zwaar, en haar ogen werden donker. Ze zuchtte als ze in de spiegel keek. Op mijn aandringen liet ze de dokter komen, die haar onderzocht. Hij kon geen oorzaak vinden en vond het nodig dat Lillith zich liet opnemen in het ziekenhuis om daar verder onderzocht te worden. Ze lachte hem uit en stuurde de man weg. Maar daarna is ze verhalen gaan vertellen. Elke middag dat we samen zaten begon ze een verhaal.

‘Ik heb haast Nahual’, zei ze.

‘Het is vreemd de druk van de tijd te ervaren. Want uiteindelijk zijn het de momenten waarop je het besef van tijd verliest, die je het helderst voor de geest staan. Waarin er geen tijd is alleen maar dat moment, die ene gebeurtenis, dat ene gevoel. Weet je wat ik bedoel? Als je de tijd vasthoudt krimpt het ineen, als je haar loslaat wordt het een eindeloze zee van ruimte en ervaren. Zoals die nacht op het strand. We schreven onze namen in het zand en dachten dat ze daar voor eeuwig verankerd zouden zijn. De geboorte van mijn dochter, waarbij mij niets anders restte dan mij over te geven aan de kracht van mijn lichaam. En er is een wereld waar tijd helemaal niet bestaat, omdat gisteren vandaag of morgen kan zijn en gebeurtenissen zich niet storen aan een chronologische volgorde. Mijn toekomst bepaalt hoe ik mijn verleden zie en om mijn verleden te herzien, moet ik het naar het heden halen, waardoor het werkelijkheid wordt. Ik wil dat je het weet. En ik wil dat je mij weet te vinden als ik weg

ben gegaan. Ik hou van je. Van jou en Ilara, en ik hoop dat jullie me spoedig kunnen opzoeken.’

Al snel begon ik aantekeningen te maken van hetgeen ze vertelde. Lillith’s verhalen waren kort. Meestal was ze te moe om uitgebreid te vertellen. Bovendien was ze nooit iemand geweest die veel woorden gebruikte om duidelijk te maken wat ze wilde of bedoelde. En ik stelde geen vragen. De vragen kwamen pas nadat ze was weggegaan en ik de aantekeningen die ik had gemaakt, begon uit te werken. Ik heb alle vragen opgeschreven, zodat ik ze niet zal vergeten als ik haar weer zie. Ik hoop dat ik haar spoedig zal ontmoeten. Ik voel me oud en eenzaam zonder haar.

Ik schrijf deze verhalen voor Ilara. Zij kent ze niet. Lillith wilde niet dat haar dochter dit wist. Ik vind dat ze er recht op heeft. Ik ben even eigenzinnig als Lillith.

Nahual.

In een cirkel